

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Irmantė Mačiulytė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos III d klasės mokinė

E I L Ė R A Š Č I A I

Mokytoja Vitalija Skardžiuvienė

2005 m.

Irmantė Mačiulytė

...

Saulė rožių žiedais nubarstė vakaro dangų.
Kregždės juos karmo savo sparnais.
Apsąla stogai nuo saulės degančių rankų,
Kurios barsto dangų svajonių žiedais.

Kregžde, saulės spindulėli,
Nuskink man žiedelį svajonių rausvų,
Parnešk man šilto dangaus gabalėlį,
Nes šito aš žemėj lig šiol nerandu...

Irmantė Mačiulytė

Kam pravirkdei?..

Kam pravirkdei dangų?

Kad jo blakstienos uždengė saulę?

Gal kad ruduo lapus nudažė jausmais?

Krinta ašaros šaltos,

O tu nežinai...

Kam pravirkdei dangų?..

Irmantė Mačiulytė

Melodija vėjyje

Melsvas vėjas pina tylią melodiją
Iš žvaigždžių mirgėjimo ir sapno.
Aplėbs ja tavo širdį
Ir pilką pakelės akmenį.

Pražys naktis ant balto tulpės žiedo,
Nusišypsos jai vėjas,
Saldžiai sušnibždės kažką
Ir paliks tylias natas sudėjęs.

Irmantė Mačiulytė

...

Nusviro sunki nakties šaka
Ant mano užmerktos širdies,
Kažką man pasakys tyla
Iš tos beprotiškosios nevilties.

Suklyks mintis
Sunki kaip švininis dangus,
Kažkur toli nuklys
Šaltas kaip ledas, išbalęs žmogus.

Sunkios ir neramios mintys
Pinsis galvoje,
Tyla tik nuramins tą skausmą
Sielos gelmėje...

Irmantė Mačiulytė

Tik žmogus...

Noriu pasišildyti rankas blankioje mėnesienoje,
Susapnuoti, ką žino tylą...
Noriu priglusti prie šaltos sienos
Ir išgirsti jos širdies sunkų plakimą...
Deja, viso to negaliu, nes aš – tik žmogus...

Irmantė Mačiulytė

...

Tik tu suprasi vargšo skausmą,
Jo šalčio sugeltas rankas
Tik tu paliesi savo pirštais,
Tu sušildysi jo sielą...
Tu nebijosi jo sustingusio žvilgsnio,
Neliksi neišgirdus jo silpstančio alsavimo,
Išpildysi jo norą...

Irmantė Mačiulytė

...

Nutilo miesto gaudesys.
Vakaras užliejo gatves rūko pienu baltu.
O aš vis laukiu...
Tik nežinau, ko...
Naktis vis tamsėja,
Ir gatvės baugiai tuštėja.
Gilioje tamsoje sugirgžda vartai,
Ateina viltis...

Irmantė Mačiulytė

Žiemos naktį

Užsimerkia mėnuo,
Purus, baltas sniegas pabyra iš juodo dangaus,
Tyli naktis...
Švelnios snaigės įsipina į plaukus,
Sudūžta įkritusios į karštą delną,
Tylėdamos ištirpsta...
Sidabrinis vėjas pagauna snaigių saują,
Sukabina ant sustingusių medžių šakų.
Nurimsta...
Vėl liūdni mėnulio žvilgsniai iš debesų krinta...

Irmantė Mačiulytė

...

Pakilk kartu su paukščiais į baltą ryto dangų,
Pamatysi, kaip nusišypsos tau
Skaidrus ryto veidas
Ir paims tave už švelnių rankų.
Paliks tave ant debesų baltų,
Tik tu neišgąsdink jų,
Nes pravirks jie šaltu lietumi,
Pabudins žemę...
Išblaškys saldų miegą...

Irmantė Mačiulytė

...

Regiu šiluma užlietas žemės rankas,
Jos plaukuose išipynusias saulės šukas,
Jaučiu, kaip karšti spinduliai užlieja jos širdį.
Pabunda tyla. Ji šypsos!
Tuoju paukščių juokas dangų pripildys!
Nuslinks tamsa nuo žemės akių,
Ir margas drugelis palies jos tankias blakstienas,
Taip ilgai lauktas ir mielas,
Pabučiuos žemės širdį ir sielą...

Irmantė Mačiulytė

...

Pagaus berniukas paukštelį mažą,
Uždarys jį savo širdyje,
Užrakins... Nepaleis...
Nekalbės paukštelis,
Jis tylės, kaip neprabyla tyla.
Pasisuks raktelis,
Atsidarys mažos durelės,
Išskris margas paukštelis,
Nes viskas buvo tik mažo vaiko širdyje.

Irmantė Mačiulytė

...

Aš paliksiu mintis žemėj,
Kad jas kas nors pavogtų
Ir skrisiu aš į dangų tavo mėlynų akių,
Aš nieko negirdėsiu,
Tik sieksiu saulės tavo spindinčių plaukų.
Paskėsiu jūroj, vandenyne,
Sudegsiu saulės ugnyje,
Tačiau aš niekur nepradingsiu,
Aš liksiu tavo sapnuose...

Irmantė Mačiulytė

...

Sėdi baltam kambary tylus juokas,
Tuščias langas šypsosi jam,
Taip tylu aplinkui
Ir baltos rožės žydi
Ryto sapne nebyliam...

Regis, ta tyla niekad nesibaigs,
Neištrūks juokas iš kambario šalto.
Tik sudužęs langas vėl užmigs,
Apipils rožių žiedus ašarom ryto balto...

Irmantė Mačiulytė

...

Jau nutyla žingsniai nakties purvinos.
Dangus nusiprausia nykią tamsą...
Užgesina žvaigždes delnais
Ir paslepia mėnulį nakties akyse.
Žolė užmigdo ryto tylą saldžią
Ir laukia, kol pabus diena...

Irmantė Mačiulytė

Ryto peizažas

Saulė tyliai kopia
Į šaltą ryto dangų surinkti žvaigždžių.
Rankose pavirs jos
Skaidriom ašarom...
Pamos ji delnu karštu,
Pravirks pabudęs rytas.
Pasislėps išsigandęs mėnuo
Už dangų skriejančio paukščio...
Pabus diena,
Kai suspurdės plaštakė
Ant saldaus miego delno.

Irmantė Mačiulytė

...

Juoda tuštuma aplinkui,
Tik baltos snaigės tyliai leidžiasi į tavo širdį.
Krinta ašara karšta ant šalto sniego
Ir skverbiasi gilyn ligi skausmo...
Tu, nerami siela, guli ant puraus sniego rankų,
Ir plaka tavo širdis tylą,
Ir nieko joje nebėra,
Visur tik sniegas baltas...

Irmantė Mačiulytė

...

Pakeliu akis į ryškų dangų,
Matau, kaip mano svajonės virsta paukščiais margais
Jie tolsta nuo manęs, nuo mano minčių,
Jie skrenda į nežinią dangaus melsvais laukais.
Aš pakeliu akis į saulę,
Sunkios blakstienos užstoja ją ir pasaulį.
Užkloja jos mano akis,
Nebematau nei svajonių, nei dangaus.
Užmigdo mane lopšinė tikrovės baugios.

Irmantė Mačiulytė

Ruduo širdyje

Pageltusių lapų balsai
Kartos man tą patį.
Ir nieko kito neliks,
Tik priglausti rudenį
Savo širdyje...

Bus joje taip šalta,
Lapai krisdami
Supsis sidabriniam lietaus lopšyje.
Jo šaltas šniokštimas primins man,
Jog liūdnas ruduo mano širdyje...

Irmantė Mačiulytė

Temstant

Tylus, šiltas vakaras
Saulėlydžio rūku apgaubė mano mintis.
Savo dangiškom rankom
Užmerkė man akis
Ir apibėrė žvaigždėm.
Apdėliojo mano veidą pievų gėlėm,
Medumi pakvipo kambarys.
Gaivia tyla ir svirplio daina
Pripildė mano ausis.
Užmerktomis akimis pamačiau,
Kaip pro atvirą langą tyliai įlipa sapnas.
Užmigau...

Irmantė Mačiulytė

...

Baltos alyvų šakos
Apsipila ryto aušra,
Pabyra pievoje mėnulio šukės,
Ir mirga ramia šviesa laukai.
Matai, kaip svyra smilgos pikelės,
Jas prausia ryto vėjas baltas,
Ir saulė tiesia ranką,
Aplėbia, nušluosto ryto veidą šaltą.
Ramybe ir palaima dvelkia dangus,
Jo mėlynos akys užvaldo,
Ir regis, tuoj pravirks mažas žmogus,
Paliets alyvos žiedą baltą.

Irmantė Mačiulytė

...

Sėdi senas žmogus
Po obelīm balta,
Užsninga saulėtus laukus
Žiedlapių pūga.

Pabyra kvepiantys žiedai
Ant žmogaus drebančių rankų.
- Pavasaris šypsos, matai?
Plasnoja žiedai ir žiūri į dangų.

Pabunda senas žmogus,
Jo veidą glosto obelės šaka,
Jam pavasaris kužda:
- Dar ne kelio pabaiga...

Irmantė Mačiulytė

Be vėjo

Šis rytas, toks, kaip vakar.
Be saulės ir be vėjo,
Tik spindi gelsvas vaškas
Ant balto, puraus smėlio.

Žuvėdros tyliai plazda,
Negauda sparnų vėjas,
Banga ramiai apglėbia,
Nuplauna mano pėdas.

Pabudo baltos kopos,
Nusiprausė drėgme,
O vėjas nesirodo,
Nuskendo jūros gelmėse...

Irmantė Mačiulytė

...

Toli, prie pilko kelio
Vakaras nudažo rūką,
Nutyla paukščių balsai.
Jaučiu, kaip tolsta diena...
Palieka ji išbarstytas valandas,
Nesurinktus lietaus lašus,
Išsineša vaivorykštę saldžią
Ir margus paukščių balsus.
Palydžiu baltą dieną
Nudažytam rūke,
Tačiau tuo baltu keliu
Ji vėl grįš pas mane,
Padovanos saulę
Ir naują, kvėpiantį pasaulį.